

A woman's face is the central focus, partially obscured by a white, fringed veil. Her eyes are visible and looking directly at the viewer. The background is a blue-tinted landscape with a sky and some vegetation. The overall mood is ethereal and mysterious.

BRENDA
NOVAK

JSEM
ZPĚT

BRENDA
NOVAK

JSEM ZPĚT

Copyright © © 2017 by Brenda Novak
Published by arrangement with St. Martin's Press.
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Markéta Polochová, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-974-7 (pdf)

BRENDA
NOVAK
←————→
JSEM ZPĚT

Přeložila: Markéta Polochová

*Mé dceři Alexe, která nám všem
vždycky vyšla vstříc.*

1

Všichni představujeme určitou formu zla.

Tak to aspoň tvrdil „Noční lovec“. Na rozdíl od mnoha jiných sériových vrahů neměla doktorka Evelyn Talbotová možnost promluvit si s Richardem Ramirezem osobně a podobnou šanci už ani nikdy nedostane, protože Ramirez v roce 2013 zemřel na rakovinu. Sledovala ale záznamy rozhovorů, které s ním vedli jiní. Podle jejího názoru se Ramirez kameře vysloveně podbízel. Vypouštěl ze sebe ambivalentní moudra a myslel si, jak nebude znít usebraně. Snažil se působit daleko hlubokomyslněji, než na co ve skutečnosti stačil.

Na podobný jev narážela Talbotová poměrně často. Celá řada psychopatů, které zkoumala, předstírala, že je v nich daleko víc, než skutečně bylo. Většina z nich ale nebyla dost chytrá na to, aby tu svou šarádu dovedli do zdárného konce. Dokonce ani ti, jimž se celé dlouhé roky dařilo unikat před spravedlností, než je konečně chytili a potrestali za zločiny, které spáchali, nevděčili za delší pobyt na svobodě své pronikavé inteligenci. Obvykle se je nepodařilo dopadnout tak rychle, protože měli prostě štěstí, spoléhali se na instinkt, díky němuž přežívali, nebo při jejich vyšetřování odvedli policisté mimořádně mizernou práci. Případně vypadali zcela neškodně, jako tomu bylo u Jeffreyho Dahmera nebo Teda Bundyho.

Zato čerstvě usvědčený Lyman Bishop, pacient, s nímž se právě setkala... Znepokojoval ji daleko víc než kterýkoli jiný z jejích pacientů. Byl nesmírně chytrý a *extrémně* vypočítavý – Evelyn se zašklebila na jeho fotografii, která před ní ležela v otevřené složce – nemluvě o nekompromisní brutalitě, s níž své zločiny páchal. Přezdívalo se mu „Stvořitel zombie“, a rozhodně po právu.

Evelyn si sundala brýle z nosu, což čas od času dělávala, aby se vyhnula oční únavě, hlavu si položila na opěradlo židle a zahleděla se na strop své kanceláře. Ještě nebylo ani poledne, a přesto měla pocit, jako by tady strávila celý boží den. Včera zůstala vzhůru dlouho do noci, připravovala se na rozhovor s Bishopem. Musela být neustále o krok před ním, jinak by si místo respektu vysloužila tak akorát jeho opovržení. A kdyby k něčemu takovému došlo, mohla by ho rovnou nechat převézt do jiného zařízení, protože v Hanover House už by jí k ničemu neposloužil. Pokud se jí nepodaří mezi nimi nastolit pocit vzájemného porozumění a důvěry, nikdy nezjistí, kdo Lyman Bishop doopravdy je.

Jenom by si s ním pohrával. O což se s největší pravděpodobností pokusí tak jako tak.

Povzdechla si, znovu si nasadila brýle a pokračovala v zapiso-
vání svých myšlenek a dojmů. Přestože obvykle osobně uvítala každého nového pacienta, kterého do Hanover House přivezli, včera byla s Amarokem, svým přítelem a jediným hilltopským policistou v jedné osobě, v Anchorage, na návštěvě u jeho nemocného otce. Tím pádem strávil Lyman Bishop svoji první noc z neděle na pondělí v Hanover House, aniž by se s ním Evelyn setkala. Nedokázala dopředu určit, jestli to na další průběh událostí bude mít dobrý nebo špatný vliv, ale pokud šlo o Bishopa, dokonale splňoval její očekávání a představu o narušeném jedinci.

Kdykoli někomu, s kým se zrovna seznámím, odpovím na otázku, čím se živím, slychám daleko častěji Hannibal Lecter

než B. T. K., John Wayne Gacy nebo jméno jakéhokoli jiného psychopata, který skutečně existoval. Vypadá to, že když se řekne „psychopat“, každý si ho okamžitě spojí s Mlčením jehňátek. Vždycky jsem se snažila podobným smyšleným vyobrazením vyhýbat. Muži, kteří zabíjejí zejména pro vlastní potěšení, bývají zpravidla daleko méně zajímaví. A přestože jsem se ve svém životě setkala s celou řadou chlapů, z jejichž zvěrstev se mi zvedal žaludek, nikdy mi ani jediný z nich nepřipomínal hlavního hrdinu románu Thomase Harrise. Nikdo – až nyní Lyman Bishop. Právě on je první sériový vrah dost inteligentní na to, aby mohl podobnou asociaci vyvolávat.

Přestala psát a z horního šuplíku vytáhla společnou fotku studentů ze střední. Její první kluk Jasper Moore se na ni usmíval ze snímku starého jednadvacet let. Mladý. Hezký. Na první pohled bezelstný. Vůbec nic nenaseďovalo tomu, že by to měl být vrah. Když jste se na jeho fotografii dívali, nevěřili byste, že zanedlouho poté zavraždil tři její nejlepší kamarádky a ji několik dní mučil. Potom jí podřízl hrdlo a zanechal ji napospas svému osudu. Jemu bylo tehdy sedmnáct, jí o rok méně. Jenom zázrakem přežila. Zůstala naživu, a mohla tak identifikovat člověka, který ji napadl, a detailně popsat, co všechno jí prováděl. A přesto se mu podařilo uniknout spravedlnosti a ani teď, o jednadvacet let později, nebyl dopaden. Evelyn si najímala soukromé detektivy a ani policie po něm nikdy nepřestala pátrat, bohužel bezvysledně.

Evelyn měla svoji teorii, jak se mu něco takového vůbec mohlo podařit: jeho rodiče byli notně bohatí, takže ho nepochybně okamžitě dostali pryč ze země. Ale ať už s pomocí, nebo bez ní, Jasper Moore byl jediný psychopat, se kterým se setkala a jehož IQ považovala za srovnatelné s inteligencí Lymana Bishopa. To proto ji Bishop tak fascinoval a děsil zároveň. Po stovkách zklamání – jako třeba v případě Anthonyho Garzy, který sice vykazoval podobné vzorce chování, nebyl ale ani zdaleka tak bystrý – ji vzrušovala možnost konečně zkoumat

mysl tak podobnou té Jasperově. Na druhou stranu, jak napsal Victor Hugo v jedné ze svých knih: *Nic není děsivější než ticho před bouří.*

Blížila se k ní bouře, která však neměla mít nic společného s mohutnými studenými frontami, jež Aljašku v tomto období obvykle sužovaly. Když se s Bishopem setkala, mrazilo ji až do morku kostí a okamžitě cítila, že jí ten člověk jednou provždy změní život, i když ještě nevěděla, v čem přesně...

Získala jsem z něj okamžitě dojem, že neexistuje možnost, jak bych jeho a jemu podobné mohla zastavit. A právě to mi nahnalo největší strach, připsala si do poznámek. Pocit, že všechno to, čím jsem si musela projít, nakonec nebude mít žádnou cenu. Že to, co dělám a pro co jsem obětovala svůj někdejší život v Bostonu, kde jsem nechala celou rodinu a všechny přátele a přestěhovala jsem se do téhle ledové divočiny, by nakonec nemuselo vůbec nic znamenat.

Telefon na stole se rozezvnil. Vylekalo ji to – byla ponořená hluboko do svých úvah. Podívala se na hodinky a stiskla tlačítko, které umožňovalo její asistentce Penny Singhové, vysoké sotva metr padesát, aby na ni mohla promluvit. „Ano?“

„Jennifer Hallová je tady.“

Přesně na čas. „Pusťte ji dál.“

Odsunula se od počítače a netrpělivě čekala, až bude moct svého hosta přivítat. Poslední dobou se neseťkávala s mnoha oběťmi nebo jejich rodinami. Alespoň od chvíle, kdy před rokem na Aljašce otevřela Hanover House. Pracovala v malém odlehlém městečku Hilltop vzdáleném hodinu cesty od Anchorage, což podobná setkání poněkud komplikovalo. A když se jí teď konečně podařilo dosáhnout cíle a vybudovat instituci, v níž mohla společně s dalšími pěti forenzními psychology a jedním neurologem do hloubky zkoumat „absenci svědomí“ svých pacientů, nemusela se zdaleka tak často objevovat na televizní obrazovce. Proto už nebyla tolik na očích jako předtím, kdy neustále bojovala za potřebné dotace a příspěvky. Celý svůj život

zasvětila zkoumání a snaze porozumět záhadám psychopatické mysli. A teď, když měla konečně možnost plnit svůj úkol tak, jak si předsevzala, plně ji pohltila práce a sotvakdy se od ní nechávala něčím odvést. Když ji ale před několika týdny, bylo to zrovna těsně před Vánoce, kontaktovala Jennifer Hallová, sestra Jan Hallové, jedné z obětí Lymana Bishopa, Evelyn neměla to srdce ji odmítnout. Protože se kdysi sama stala obětí podobného zločinu, nemohla si pomoci a vžívala se do utrpení druhých. Chtěla jí nabídnout tolik podpory a útěchy, kolik jenom dokáže, ačkoli dobře věděla, že to nikdy nebude dost.

„Doktorko Talbotová, moc vám děkuji, že jste si na mě ve svém nabitém programu udělala čas a přijala jste mě,“ pronesla Jennifer, jakmile vstoupila do její kanceláře.

Bylo jí teprve pětadvacet, měla dlouhé tmavé vlasy a veliké hnědé oči. Byla hezká, přesto se jí Evelyn sotva podívala do tváře. Pohledem totiž téměř okamžitě sklouzla dolů k ženinu vypouklému břichu, jako by k němu byla přitahována magnetem. To, že byla Jennifer těhotná, nemělo s jejich dnešním setkáním nic společného, a nejspíš proto se jí o svém stavu předem nezmínila. Evelyn zůstala stát jako zkamenělá. Poslední dobou o dětech sama hodně přemýšlela. Amarok se o svatbě zmínil poprvé zhruba před měsícem. Když svoji poznámku pronesl, předstírala Evelyn, že ho neslyšela – podotkl tehdy něco o prstýnku. Pokud by prý někdy v budoucnu souhlasila, že se stane jeho ženou, nějaký by jí pořídil. Od té doby už se k tématu znovu nevrátil, přesto teď Evelyn často přemítala, zda by dokázala takový závazek vůbec podstoupit. Vůči němu. Vůči komukoli. Bylo jí třicet sedm let. Pokud by chtěla mít rodinu, musela by se rozhodnout teď a vrhnout se na to co nejdřív. Šlo hlavně o to, že si sama pro sebe podobně tradiční budoucnost nikdy nepředstavovala. Ne když byl Jasper ještě pořád na svobodě. Nedokázala si představit nic děsivějšího, než že by se jednoho dne objevil a ohrožoval její děti... Když na to jenom pomyslela, lámalo jí to srdce.

„Žádný problém,“ odvětila. „Nemůžu uvěřit, že jste urazila takovou dálku a přicestovala až sem.“

„Jan byla víc než jen sestra. Byly jsme jednovaječná dvojčata.“

Bishopova složka bohudík neobsahovala fotografie této oběti, takže se teď Evelyn na mysl nedraly obrázky zavražděné Jan Hallové. V tomto případě Bishopa odsoudili pouze na základě nepřímých důkazů. Pohyboval se totiž v dané oblasti a neměl alibi. Unesl a zavraždil ale tři další dívky, které vypadaly podobně jako Jan. A Janino spodní prádlo se navíc našlo u něj doma společně s ostatními „trofejemi“.

„Chápu,“ řekla Evelyn. „A je mi to moc líto. Můžu se jenom dohadovat, jak bolestné to pro vás asi musí být... pokračovat dál bez ní.“

Jennifer několikrát rychle zamrkala. „Někdy se probudím uprostřed noci a jsem přesvědčená o tom, že je naživu, chápete? Cítím ji, cítím naše těsné propojení. Jenomže potom přijde ráno a...“

A s ním i realita. *To* znala Evelyn až příliš dobře. Bez ohledu na to, kolik let od té doby uplynulo, pořád se jí zdávalo, jak si povídá se svými nejbližšími kamarádkami ze střední – se všemi třemi dívkami, které byly po smrti, a to výhradně Jasperovou vinou. „A potom o ni zase znovu přijdete.“

„Ano,“ přitakala posmutněle Jennifer.

Evelyn ukázala na její vypouklé břicho. „Kdy to čekáte?“

„Za měsíc.“

„A to vám lékař dovolil vycestovat tak daleko od Minneapolis?“

„Neradila jsem se s ním o tom. Musela jsem se s vámi setkat a bylo mi jasné, že snazší to bude teď, dřív než se to malé narodí.“ Jennifer zalétla pohledem k oknu, za nímž se odehrával další chladný, pošmourný den. „Nedokázala jsem si představit, že bych čerstvě narozené miminko, tak nevinné a čisté, přivedla sem, na místo plné odporných, zlých lidí, i když jsou teď už za mřížemi.“

Zlo. Znovu se jí vybavila slova Richarda Ramireze i otázka, která ji poháněla vpřed: proč v sobě někteří lidé nesou daleko víc zla než jiní? A proč přináší takovým lidem *potěšení* působit bolest nevinným? „Doufám, že vám dokážu být nějak nápomocná. Prosím, posadte se.“

Jennifer se posadila ke stolu a Evelyn se usadila naproti ní. Usmála se na mladší ženu, aby ji trochu uklidnila. „Co pro vás mohu udělat?“

Jennifer si položila kabelku na klín, tedy spíš na ten kousek, který z něj ještě zbyl a který nekrylo mohutné břicho, a naklonila se mírně dopředu. „Potřebuju zjistit, kde je tělo mé sestry. Musím ho získat, abych mohla Jan řádně pohřbít. Potom snad konečně budu mít pocit, že je tam, kde má být, a že našla klid. Navíc tím získám místo, kam za ní budu moct chodit a truchlit a kde se s ní budu moct naposledy rozloučit. Musím tuhle strašlivou kapitolu svého života nějakým způsobem uzavřít.“

Evelyn sepnula ruce. Nechtěla otevřeně a upřímně hovořící návštěvnici zklamat, ale pokud Lyman Bishop dosud nikomu nic nesdělil, ani to, kde se tělo její sestry nachází, pravděpodobně k tomu měl dobré důvody – i kdyby tím sledoval jenom další trýznění těch, kteří jeho mlčením trpěli nejvíce. Policisté se ho jistě opakovaně vyptávali, kam Janino tělo ukryl, a pokoušeli se z něj tu informaci vytáhnout všemi dostupnými prostředky. Určitě mu za ni nabídli i možnost odpykat si doživotní trest na jiném místě než právě v Hanover House. Většina vězňů nebyla nadšená, že je poslali do tak odlehle a chladné části země, daleko od příbuzných i přátel. „Víte, s doktorem Bishopem... je dost obtížné se domluvit.“

„*Obtížné?*“ Jennifeřino hořké zasmání vyznělo trochu hystericky.

„A to je samozřejmě ještě slabé slovo,“ opravila se okamžitě Evelyn. Neměla tím ale na mysli to, jak se Lyman Bishop chová. Velmi se ovládal a nikdy se před ní nezachoval nijak nevhodně.

Narážela spíš na jeho komplikovanou osobnost a na to, jak těžko se v něm člověk aspoň trochu vyznal.

„Vím, že policii nic neřekne. Jakmile ho zatkli, požádal o právníka a k ničemu se nevyjadřoval. Nemluvil s médii. A ani nijak nesvědčil ve vlastní prospěch.“ Jennifer už zase mluvila velice upřímně – možná by spíš bylo na místě slovo „urputně“. „Musí ale existovat něco, co by ho dokázalo... rozmluvit. Něco, o co by stál.“

„Jako například co?“

„Podle toho, co jsem slyšela, je tady pobyt pro vězně, kteří jsou při penězích, o dost snesitelnější. A on býval zvyklý na vysoký životní standard. Navíc jsem vyrozuměla, že je to veliký gurmán. Nebude to sice moc peněz, ale jsem ochotná dát všechno, co mám.“

„Sotva do Hanover House nastoupil. Podobný přepych pro něj začne něco znamenat až ve chvíli, kdy se bez něj bude muset nějaký čas obejít. Prozatím pochybuji, že by ho vaše nabídka dokázala dostatečně motivovat.“

„Takže říkáte, že bychom... měly počkat?“

„Domnívám se, že by to bylo rozumné. Dejte mi čas, abych ho lépe poznala a zjistila, co na něho platí – pokud ne úplně, pak alespoň částečně. Jakmile si na sebe zvykne, snad budu schopná určit, co – pokud vůbec něco – nám umožní z něho požadovanou informaci dostat.“ Pokud dokáže nalézt puklinu v jeho ochranné masce, zaměří se na ni. Ale stejně nebyla přesvědčená o tom, že by se nutně muselo podařit vytáhnout z něj jakékoli doplňující informace. Nebylo snadné najít páku na člověka, který byl odsouzen na doživotí a neměl tím pádem co ztratit.

Jennifer se zamračila a zavřela oči. „Už je to dva roky, co se Jan pohřešuje,“ pronesla, když je znovu otevřela. „Jsem ráda, že jejího vraha dopadli a je ve vězení. Vím, že mám víc štěstí než mnozí jiní. Spouště lidem se podobné spravedlnosti nikdy nedostane. A vy – vždyť vy jste přece jedna z nich, což je mi moc líto. Ale musím... potřebuju mít možnost uložit Jan

k poslednímu odpočinku. Abych sama dokázala dosáhnout alespoň nějakého klidu.“

Evelyn zavřela Bishopovu složku pro případ, že by se Jennifer podívala a pochopila, o koho se jedná. Už tak rozrušená mladá žena rozhodně nepotřebovala vidět snímky, které Bishopův spis obsahoval – přestože na některé z nich patrně narazila už při soudním procesu. „Musíte mi věřit. Hrozně ráda bych vám pomohla. Ale jednat s lidmi jako Lyman Bishop se hodně podobá šachové partii. Pokud pochopí, jak zoufale po té informaci toužíme, bude si dávat o to větší pozor, aby ji před námi zamlčel. Mohl by se nám dokonce vysmívat, protože má přece něco, k čemu se my nikdy nedostaneme.“

„Ale proč?“ vykřikla Jennifer. „Jaké potěšení mu může přinášet, že nikomu neprozradí, kde je Janino tělo?“

„Nejde o potěšení, ale spíš o pocit nadvlády, moci,“ vysvětlovala jí Evelyn.

„Takže se s ním nedá domluvit? Není možné s ním vyjednávat?“ Evelyn se zoufale pokoušela přijít na něco, čím by Jennifer dodala naději a zároveň neslíbila víc, než dokáže splnit. „Můžu se pokusit, ale bylo by nerozumné nabízet mu hned nějakou odměnu nebo výsadu. Z toho by okamžitě vycítil, jak moc o tu informaci stojíme, a potom už bychom ji z něj nemusely nikdy dostat.“

Jennifer sklopila hlavu a poškrábala se na nose.

„O co jde, Jennifer?“ zeptala se Evelyn a pokoušela se zachytit pohled mladé ženy. Ta nakonec vzhledla.

„Jak to myslíte? Vždyť jsem vám to právě řekla.“

„Tohle jsme ale přece mohly probrat po telefonu. Mě zajímá, co vás přimělo urazit takovou dálku a dopravit se až na Aljašku v osmém měsíci těhotenství?“

Jennifer se z očí vyhrnuly slzy, zvedla ale hrdě bradu a otřela si tvář.

„Mámě diagnostikovali rakovinu slinivky.“

Takže další tragédie... „To je mi vážně líto.“

„Mně taky. Otec zemřel na infarkt, když mi bylo patnáct. A potom se Jan dostala do rukou té... té zrůdy, kterou teď držíte zavřenou tady. A pak ještě tohle. Nebude to trvat dlouho a přijdu o celou rodinu.“

„Ještě je tady přece vaše děťátko,“ namítla Evelyn a doufala, že tím Jennifer povzbudí.

Ta si ale přejela rukou po bříše a řekla: „Nevím, jestli si ji nechám. Ještě jsem se nerozhodla. Říkám si, že by jí možná bylo líp u někoho jiného. Nemám jí toho moc co nabídnout.“

„Takže je to holčička?“

„Podle ultrazvuku ano.“

„A její otec? Ten je mimo hru?“

„Přesně tak. Přibližně v době, kdy jsem zjistila, že jsem těhotná, přivedl do jiného stavu i svoji bývalou a vrátil se k ní.“

Jennifer několikrát rychle zamrkala, aby zachytila další proud slz. Přesto jí jich několik skanulo po tvářích a ona je tvrdošijně otřela hřbetem ruky.

„To musí být strašné.“

„Nějak se s tím vyrovnám. Jenom... jenom se nedokážu smířit s představou, že máma umře dřív, než se nám Jan vrátí domů. Že umře, aniž by měla možnost ji pohřbít. Měly bychom se o takový okamžik podělit, měly bychom dostat šanci být ještě naposledy spolu. Je to její poslední přání.“

Evelyn by jim jejich přání nesmírně ráda splnila. Mluvily tady ale o Lymanu Bishopovi, o někom, s kým, jak za tu krátkou dobu stačila pochopit, bude muset jednat velice opatrně. „Kolik času vaší matce zbývá?“

„Doktoři jí dávají tři měsíce.“

Což byl samozřejmě pouhopouhý odhad. Mohla stejně dobře zemřít dříve nebo později. „Udělám, co budu moct. Chopím se každé příležitosti. To vám slibuji. Jenom... jen mi prosím dejte pár týdnů.“

„Pár týdnů? Vždyť by stačila jediná jeho věta a mohlo by být po všem. Během několika *vteřin!*“

„A přesto si většina jemu podobných takovou informaci vezme s sebou do hrobu.“ Evelyn se natáhla, aby mohla Jennifer nabídnout krabici papírových kapesníků, položenou na stole.

„A co kdybych si s ním promluvila *já*?“ zeptala se Jennifer. „Co kdybych... co kdybych ho o to požádala já sama? Nepomohlo by to *nějak*?“

„O tom silně pochybuji. Musíte pochopit, jací psychopati v drtivě většině případů jsou. Dělají to, co dělají, protože jediné, na čem jim záleží, jsou oni sami. Pokud něco chtějí, vezmou si to, i když to znamená lhát, krást nebo manipulovat kýmkoli, klidně i všemi ve svém okolí. A protože jim přináší potěšení, když způsobují bolest druhým, nevidí důvod, proč by si takovou radost neměli dopřát. Necítí ani náznak soucitu.“

Jennifer si promnula oči a rozmazala si přitom řasenku po tváři. „A co jeho sestra?“

Když bylo Lymanovi šestnáct, opustila jeho matka Marianna rodinu kvůli jinému muži. O něco později spáchal Lymanův otec sebevraždu a děti si k sobě vzala ona. Netrvalo ani rok a její nový přítel jí dal explicitně najevo, že v jejich vztahu nehodlá pokračovat, pokud si u sebe děti nechá. A tak Marianna zavedla Lymana a tehdy desetiletou Beth do nejbližšího nákupního střediska, nechala je v jednom obchodě a už nikdy se pro ně nevrátila. Když se konečně Lymanovi a sestře podařilo dostat autobusem zpátky domů, byl dům vyklizený a úplně prázdný. Marianna s přítelem se odstěhovali, aniž by komukoli sdělili svoji novou adresu. Od té chvíle žil Lyman na vlastní pěst, a navíc vychovával mladší sestru – mezitím si stačil udělat doktorát. Část výdajů mu pokrylo stipendium, na zbytek si vzal půjčku, a navíc měl při studiu dvě práce. Beth byla jediný člověk na světě, na kterém Bishopovi záleželo. Prošel si sice několika vztahy, žádný z nich ale netrval déle než čtyři nebo pět měsíců.

„Co s ní?“ zeptala se Evelyn.

„Celý soudní proces proplakala. Vypadalo to, že jí na něm záleží. Snad by jí bylo možné kontaktovat. Třeba by to udělal pro ni.“

Evelyn pochybovala, že by to mohlo fungovat. Ze všeho nejdřív by Beth musela souhlasit s tím, že se z bratra pokusí inkriminovanou informaci nějak vymámit. Dalo se však důvodně předpokládat, že k bratrovi bude i po tom všem loajální. Bez ohledu na to, co všem těm ženám provedl, o ni se vždycky postaral, protože nikoho jiného neměla. A za druhé, na rozdíl od Lymana se u ní projevovaly vývojové vady. Vše nasvědčovalo tomu, že její IQ bylo výrazně pod průměrem. Pravděpodobně z toho všeho chápala jen to, že z nějakého důvodu přišla o bratra. A za třetí, aby se jim podařilo dosáhnout kýženého výsledku, musela by Beth přicestovat na Aljašku. Dopis ani telefonát by nestačily. A Evelyn si nebyla jistá, jestli by Beth vůbec dokázala sama urazit takovou dálku.

Z těchto důvodů by bylo nesmírně obtížné Beth jakkoli zapojit. Evelyn byla ale rozhodnutá si s ní promluvit a zjistit, zda by přece jen neexistoval způsob, jak by mohla pomoci. „Zavolám na pár míst a uvidíme, co se dá dělat.“

„Tak dobře.“ Jennifer stiskla kapesník v jedné, kabelku ve druhé ruce a postavila se. „Děkuju vám. Budu v motelu ve městě – The Shady Lady. Když se mnou budete chtít mluvit, musíte volat tam, protože v téhle bohem zapomenuté krajině nemají mobilní signál.“

Ironií bylo, že ačkoli si Evelyn svého času o Hilltopu myslela úplně totéž, teď se jí Jennifeřina slova nemile dotkla. Dobře věděla, jak moc Amarok tohle místo miluje, a nakonec se i ona nechala omámit jeho neskutečnou krásou, svobodou a čerstvým, i když dosti chladným vzduchem. „Dobře. Jenom prosím berte v potaz, že moje snaha nemusí přinést výsledek, po kterém tak toužíte. Zvláště před vaším odjezdem.“

„Já ale nikam neodjízďím,“ namítla Jennifer. „Ani se odsud nehnu, dokud ten bastard neprozradí, kam schoval Janino tělo.“

Evelyn nemohla přeslechnout tón jejího hlasu. „*A co to maličké?*“

„Snad i tady musejí být nějací doktoři, ne?“

„V Anchorage zcela jistě. Ale –“

„Musíme doufat, že se nám podaří během následujících dní, nejpozději do týdne nebo dvou zjistit, kam Bishop ukryl Janino tělo, a já budu moct odjet zase domů.“

Evelyn nijak netěšila představa, jak na ni bude těhotná Jennifer Hallová tlačit. Sotva se s Bishopem stačila setkat a zatím vůbec nevěděla, co od něho může očekávat. Klidně by mohl o celé záležitosti úplně odmítat mluvit.

Ale i ona měla sestru a dobře věděla, že kdyby se ocitla na Jenniferině místě, cítila by totéž. „Udělám, co budu moct.“

„Díky,“ řekla Jennifer. Evelyn šla a podržela jí dveře.

Potom se vrátila ke stolu a znovu otevřela Bishopovu složku. Byla teprve na začátku, zrovna pátrala po jménu detektiva z Minneapolis, který měl jeho případ na starosti, když vtom se ve dveřích její kanceláře objevila hlava Jima Ricarda. Ricardo byl neurolog, který v Hanover House nahradil doktora Fitzpatricka. Ten dal výpověď dřív, než ho loni stačila vyhodit.

„Máte chvílku?“

Málem by odpověděla, že ne. Měla před sebou perný den a myslí jí vířila spousta dalších věcí. Potom si ale řekla, že ho přijme, poslechne si, s čím za ní přišel, a pokusí se to vyřešit. Bylo úlevné nemuset chodit po špičkách jako kolem doktora Fitzpatricka, který jí uměl pěkně zkomplikovat život. Doktoru Ricardovi bylo teprve jednačtyřicet, takže neměl zkušenosti jako předchozí specialista, taky se ale nesnažil převzít nadvládu nad celou institucí, jako to dělal právě Fitzpatrick. Kdyby se měla rozhodovat mezi těmi dvěma, vždycky by dala přednost doktoru Ricardovi. „Jistě. Co potřebujete?“

„Doufal jsem, že bych mohl našeho nového vězně zapojit do jedné studie.“

„Lymana Bishopa?“

„Ano.“

„Do výzkumu schopnosti empatie?“

„Pro ten bychom ho samozřejmě mohli využít také. Mám ale na mysli zbrusu nové zkoumání. To by mělo dokázat určit, zda pacienti s diagnostikovanou disociální poruchou osobnosti dokážou snadněji potlačit reakci autonomního nervového systému při vyslovované lži.“

„Jinými slovy, jestli jsou schopní obelhat detektor lži.“

„Přesně tak.“

Rané studie na toto téma, které na konci sedmdesátých let vyhotovili David Raskin a Robert Hare, totiž skončily závěrem, že psychopati nedokážou obelhat detektor lži snadněji než normální lidé. Podobné závěry ale byly od té doby už několikrát rozporovány. Někteří odborníci tvrdili, že díky chybějícímu strachu z hrozícího trestu by psychopati měli být daleko odolnější vůči stresu, který ostatní při absolvování výsledku na detektoru paralyzoval. Dobře chápala, jak rád by Ricardo tuto otázku zodpověděl, ať už by tím původní domněnky vyvrátil, či potvrdil – nebo alespoň poskytl další, neotřelé hledisko do diskuse. Prozatím však nebyla připravená pustit k Bishopovi nikoho jiného. „To zní zajímavě. Byla bych ale ráda, kdybyste ke zkoumání nepoužil Bishopa.“

„Proč ne?“

„Sotva k nám dorazil. Dejte mi šanci, abych s ním mohla pár týdnů pracovat sama. Zjistím, do jaké míry je ochotný spolupracovat a kdy se nám vyplatí podrobit ho zevrubnějšímu zkoumání.“

Ricardo se k ní naklonil o kousek blíž. „Nikdy jste mi žádného pacienta neodmítla. V čem je Bishop jiný?“

„Jak dobře víte, většina pacientů s disociační poruchou chování nedokáže dost dobře ovládat nutkání, takže postrádají disciplínu a nezvládnou absolvovat dlouhé a komplikované školení –“

„Pokud ovšem neuznáte, že se někteří z předních světových vůdců řadí mezi psychopaty,“ skočil jí Ricardo do řeči. „A ta

studie byla připravována právě s ohledem na tento fakt, na to nezapomínejte.“

V tom měl pravdu. Psychopaty obecně lákaly vůdčí pozice v byznysu i politice. Mnozí z nich se také realizovali jako politici, právníci nebo chirurgové. Ona však nemluvila o psychopatech dbalých zákonů, což Ricardo dobře věděl. „Mnozí z nich se sice můžou řadit mezi psychopaty, ale nevraždí lidi. A ze subjektů, které se k nám dostanou, je jich jen málo tak inteligentních jako právě doktor Bishop. Pracoval jako výzkumník v oblasti biomedicínských věd na Minnesotské univerzitě – zabýval se genetikou octomilek, abych byla přesná – a značně přispěl k pokroku v oblasti výzkumu rakoviny.“

„A jste si tím jistá?“

Jeho sarkasmus ji vykolejil. „Teď vám nejspíš nerozumím.“

„Jestli to nebude stejné jako v případě toho badatele na univerzitě v Iowě, který upravil některé vzorky, a mocně tím vylepšil výsledky testů týkajících se nákazy virem HIV. A to všechno jenom proto, aby získal vyšší grant. Takže si kapánek zapodváděl.“

Chápala, odkud se jeho podezření bere. Psychopati často nepatřili k těm, kdo by se chtěl předřít. Jinými slovy: pokud se jim naskytla možnost dostat se snáze k nějakému výsledku, který si předsevzali, zhusta se jí chopili. „Z toho, co jsem prozatím slyšela, jsou jeho výsledky nenapadnutelné. Ještě s jedním genetikem provedl sekvencování genomu DNA. Podařilo se jim určit, jaké typy buněčných mutací způsobují rakovinu.“

„U octomilek.“

„Je pravděpodobné, že lidské buňky budou podrobovány stejným procesům.“

„To zní vznešeně, pochybuju ale, že své narušené chování omezil pouze na vraždění. Dobře víte, že pokud jde o psychopaty, zpravidla páchají trestné činy ve více oblastech.“

I v tom měl doktor Ricardo pravdu. Přesto byla Evelyn přesvědčená, že Lyman Bishop se v životě řídil vysoce etickým

kodexem, přestože velmi odlišným od toho, kterému podléhali „normální“ lidé. To, jak se postaral o sestru, bylo svým způsobem obdivuhodné.

„A navíc nehodlám dopustit, aby jenom tak pro zábavu ovlivnil výsledky seriózního výzkumu. Prozatím ho tedy ponechte na starost mně, prosím vás.“

Přestože ho její odpověď nepotěšila, přikývl. „Tak dobře. Dejte mi vědět, až ho budete mít přečteného.“

„Máte strach pracovat s inteligentním psychopatem?“ zeptala se.

„Všichni jsou inteligentní.“

„Chytří, manipulativní a snad i zrádní, to ano. Ale zdaleka ne tak inteligentní jako doktor Bishop.“

„Teď jste skutečně probudila můj zájem.“

„Brzy vás k němu pustím.“

„Tak fajn.“ Potom zvedl z jejího stolu kalendář a přetočil ho na dnešní datum, což se ona ještě nenamáhala udělat. „Mimochodem, Annie plánuje na přes příští pátek večeři. Cítí se osaměle, když teď žije tak daleko od rodiny. Doufala, že byste s Amarokem taky přišli.“

Pokud se Ricardova žena nedokáže smířit s izolací, temnotou ani chladným podnebím tohoto místa, které se v tomhle ročním období projevovaly obzvláště intenzivně, bude si muset Ricardo sbalit kufry a vrátit se do San Francisca, odkud se sem přestěhovali. A Evelyn o něj nechtěla přijít. Sotva se jí podařilo nahradit dva členy týmu, které ztratila loni. Docházelo jí, že zúčastnit se plánované večeře i jakéhokoli dalšího společenského setkání, na které je Annie pozve, je prostě nutnost. Zároveň se ale ve společnosti té ženy necítila zrovna příjemně. Annie byla dost zvláštní osoba a často nebylo snadné s ní vyjít. Protože se celé dny zabývala složitými osobnostmi, dávala Evelyn ve volném čase přednost setkávání s méně komplikovanými lidmi. „Ale jistě. Rádi se k vám připojíme. Co mám přinést?“

„To nevím. Dnes odjela do Anchorage vyzvednout výzdobu, porcelán a další věci. Netuším, proč se ten, který máme, už nehodí. Popravdě už vlastní tolik nádobí, že by ho mohla prodávat. Ale pokud jí nákupy poskytnou nějaký cíl a udělají ji šťastnou, budu ji v nich jenom podporovat.“

Podobně jako Evelyn, Ricarda jejich práce fascinovala. Vzhledem k tomu, že bylo deviantní chování z podstaty prospěchářské, jeho zkoumání sotvakdy produkovalo kýžené výsledky – pokud se na to nedívala v dlouhodobém měřítku. V průběhu ničení životů těch druhých obvykle odrovnali psychopati i sami sebe. Proč to neviděli nebo je to nezajímalo, představovalo další záhadu. A právě tu chtěla Evelyn do hloubky zkoumat na Bishopovi. Ten svými činy přišel o možnost starat se o sestru, pokračovat v práci, a hlavně zůstat na svobodě. „Ať se mi ozve. Určitě si to všichni báječně užijeme.“

„Díky.“ Ricardo se rozešel ke dveřím, pak se ale zarazil. „Cestou do města Annie navštíví i svého gynekologa.“

„Je těhotná?“ Evelyn neviděla těhotnou ženu od chvíle, kdy přišla do Hilltopu. A teď se s jednou setkala a o druhé se krátce nato dozvídá?

„Doufám. Obávám se, že pokud se to brzy nepodaří, bude chtít absolvovat testy na plodnost a...“

Zdálo se, že Ricardo obtížně hledá ta správná slova.

„Což by k už tak stresujícímu přechodu přidalo jen ještě další napětí,“ dokončila Evelyn větu za něj.

Na Ricardově tváři se objevil stejně dvojsečný úsměv jako v den, kdy ho přijímala. Prozrazoval, že situace u nich doma je na hony vzdálená ideálu. „Ano,“ přitakal a opustil její kancelář.

Evelyn se za ním dívala. Možná kdyby Annie otěhotněla, naplňovalo by ji to a přineslo jí to potřebné vyžití – a ona by si tady mohla ponechat Jima.

Vrátila se k Bishopově složce. Konečně se jí podařilo najít jméno vyšetřujícího detektiva. Zvedla sluchátko, aby mu zavolala. Myslela na Annie i na Jennifer a přemítala, jestli by snad

i pro ni samotnou mohlo být dítě to pravé. Vtom na dveře zaklepala Penny a nahlédla do místnosti.

„Co se děje?“ zeptala se Evelyn se sluchátkem v ruce.

„Lyman Bishop s vámi chce mluvit.“

„Už zase?“ Zavěsila dřív, než telefon začal zvonit. „Proč?“

„To neřekl.“

Myslela na Jennifer Hallovou. Třeba to byla dobrá věc, příležitost, kterou potřebovala. „Ať ho dva dozorcí přivedou do libovolné výslechové místnosti, která je volná.“

2

„Máte krásné oči. Nicméně jsem si jistý, že to už víte.“

Evelyn dál klidně hleděla skrz plexisklo, které ji od Lymana Bishopa dělilo.

„Díky.“

„Jakou mají barvu?“ Byla rozhodnutá prozatím přistoupit na jeho hru. Nechtěla vypadat přehnaně kriticky, nebo naopak přecitlivěle. A tak mu dovolila říkat, cokoli chtěl, a čekala, kam se bude jejich rozhovor ubírat. „Oříškově hnědou.“

Když se nakláněl dopředu, přimhouřil oči. „Měl jsem za to, že jsou zelené. Odsud se to těžko odhaduje.“

A má to dobrý důvod... Clona z plexiskla ji totiž udržovala v bezpečí. „Některé dny vypadají světlejší,“ vysvětlila mu.

„K tomu husté řasy a dlouhé tmavé vlasy... moc pěkná kombinace.“

„To proto jste se mnou chtěl mluvit? Abyste mi skládal komplimenty?“ zeptala se.

Zasmál se, ale během zlomku vteřiny zvažněl tak rychle, až měla pocit, že si jeho lehkovážnost jenom představovala. Navíc se do situace, v níž se nacházeli, vůbec nehodila. „Překvapuje vás snad, že na vás nedokážu přestat myslet?“

Psychopati, s nimiž přicházela do styku, se s ní často pokoušeli zapříst podobný rozhovor: vyznávali jí lásku, dávali najevo obdiv, nejčastěji pak vypouštěli z úst různé sexuální narážky.

Chtěli být důležití a nic v nich pocit nadřazenosti nevyvolávalo tolik, jako když se jim podařilo druhého přimět k silné emoční reakci. A Bishop, nenápadný běloch středního věku s brýlemi, nevýraznými hnědými očima a lysinou na hlavě, nebude v tomto ohledu žádnou výjimkou – až na jeho nepopíratelnou inteligenci. Pokud ho nějak štválo, že ho poslali do Hilltopu, tak daleko od sestry žijící v Minnesotě, nedal to na sobě nijak znát. Stejně jako všichni vězni v Hanover House měl oblečenou oranžovou kombinézu. Na ruku měl pouta a na břiše připevněný řetěz, protože se nacházel mimo celu. S klidem, s nímž se pohyboval a mluvil, by na sobě klidně mohl mít laboratorní plášť. Dělal, jako by se nic nezměnilo.

Jeho poklidné vystupování chápala Evelyn jako příjemnou změnu, na rozdíl od daleko agresivnějšího chování některých vězňů. Spousta z nich se předváděla, zejména těsně po příjezdu. Anthony Garza, který jí hned po otevření Hanover House způsobil spoustu problémů, byl zářným příkladem. Ale přestože se jí svým způsobem ulevilo, když zjistila, jak klidně vypadá, zároveň ji Bishop něčím vyváděl z rovnováhy. Ostatně, podobně klamné vystupování byl nástroj, který s ohromným úspěchem před lety používal i Jasper. Oklamal ji – bylo jí teprve šestnáct, neměla tušení, jak hrozní můžou lidé být.

„Ani v nejmenším.“ Pokoušela se přijít na to, proč Bishop jejich setkání podnítil. Čeho se snažil dosáhnout? Jakou hru to tady s ní hraje? Evelyn pozvolna nabývala dojmu, že je přehnaně metodický a vůbec nic nedělá bezdůvodně. „Potkali jsme se teprve před několika hodinami. Vysvětlila jsem vám, že se teď budeme vídat pravidelně, takže mi připadá jenom logické, pokud jste na mě zvědavý.“

Seděl na židli přikurtované k podlaze – byl to jediný nábytek, který měl k dispozici – a ruce měl složené v klíně. „Nejsem si jist, že by to mělo mít co do činění se zvědavostí, ale... ano, naše sezení si jistě nesmírně užiji. Máme si toho tolik co říct.“

„Chápu, proč to zajímavé připadá mně,“ odpověděla. „Zajímá mě, jak psychopati vidí a vnímají svět kolem sebe. Ale co vám přijde tak zajímavého na mé osobě?“

Napůl očekávala, že se vrátí k opěvování jejích předností. Potěšilo ji, že dokáže víc než jen to a je s to prokázat inteligenci a vzdělání, které od něj očekávala.

„Přežila jste,“ řekl totiž. „Navíc vracíte úder. To je hodno obdivu.“

Jakmile se dozvěděl, kde ho budou zadržovat, pravděpodobně si o ní i její práci prostudoval všechno, k čemu získal přístup. O Hanover House možná slyšel dokonce *dřív*, než ho sem přiřadili. Už během studia na univerzitě se Evelyn rozhodla založit instituci s podobným zaměřením. Jakmile odpromovala, začala za svoji myšlenku hlasitě bojovat. Zejména hledání vhodného místa, kde by se svými kolegy mohla vyvíjet a používat prostředky nutné k potírání psychopatického chování, se v médiích často skloňovalo. A právě díky tomu ji Jasper znovu našel – a co nevidět zase zmizel – těsně předtím, než odjela na Aljašku. „Takže o Jasperovi víte.“

„Ano. To, co udělal, pro vás musel být strašlivý šok.“

Popis událostí by si Lyman zprostředkovaně jistě velice užíval. „Ano. O tom ale mluvit nechci.“ Tolik vězňů už se pokoušelo vytáhnout z ní vše o utrpení, kterým si prošla, až se nakonec rozhodla, že o své minulosti nebude mluvit vůbec. Seděli tady proto, aby se ona dozvěděla něco o něm, a ne naopak.

„Všichni máme svá... citlivá témata.“

„Narážíte na to, co vám udělala matka?“ Když byl dost bezohledný na to, aby se zmínil o Jasperovi, přestože se sotva znali, považovala za důležité dát mu najevo, že podobnou partii s ním dokáže sehrát taky.

Sice o poznání silněji stiskl čelisti, jinak ale zůstával výraz v jeho tváři beze změny. „Ano. Nikdy jí to neodpustím.“ Jednotlivé části věty doslova vyplivoval z úst, jako by mu hořkla

přímo na jazyku. O chvíličku později si však protáhl ruce, které stiskl v pěst. „Samozřejmě to pro mě tehdy byl taky obrovský šok.“

„Pravděpodobně k ní nechováte nijak vřelé city.“

„Matku jsem nenáviděl. A ačkoli moje zkušenost nebyla ani zdaleka tak *násilná* jako vaše, byla přesto... bolestná.“

V mnoha ohledech mohla být o dost *bolestnější*. Podařilo se mu matku nakonec vypátrat? Zabil ji?

Někdo to rozhodně udělal. V době, kdy bylo Lymanovi třicet, ji jednou večer někdo z bezprostřední blízkosti střelil, když vystupovala z auta, a nechal ji ležet na cestě. Z její vraždy nebyl nikdy nikdo obviněn. Nenašel se jediný svědek a kromě kulky, která jí pronikla přímo do srdce, nedokázala policie na místě činu najít jedinou forenzní stopu. Bishop byl hlavně podezřelý. Neměl alibi. Modus operandi se ale natolik výrazně lišil od ostatních vražd, které spáchal později, že ho s její smrtí nedokázali nijak spojit. Neměli nic – kromě motivu.

„Mrzí mě, čím jste si musel projít,“ řekla a myslela to vážně. Žádné dítě by nemělo zažít, aby ho tak bezcitně opustila matka. Kdo ví, jak by to s Bishopem dopadlo, kdyby měl jinou matku. Ne všichni psychopati ale v dětství trpěli. Někteří měli překvapivě laskavé rodiče a neprocházeli si žádnými traumaty. Ti nejagresivnější z nich se však ve většině případů stali obětí zneužívání nebo nějaké formy zavržení.

„Děkuji vám. Myslím, že spolu budeme velice dobře vycházet. Přestože nevěřím, že byste věděla, co děláte.“

Zamrkala, jeho jízlivá poznámka ji zaskočila. „To je dost neomalené, nemyslíte?“

„Z neomalenosti už mě nařkla spousta lidí. Přiznávám, že v předstírání nevidím valný smysl. A pokud vám připadám až příliš skeptický, tak je to jen dobře. Připadá mi jediné fér upozornit vás na to předem.“

Pochopila, proč se mu nikdy nepodařilo navázat funkční a dlouhodobý vztah. Mohl být sice intelektuálně na výši, ale

při naplňování běžných společenských vztahů nebyl ani zdaleka tak zběhlý jako někteří jiní psychopati.

„Nejsem si jistá, že vám rozumím. Zpochybňujete *mě*, nebo moji profesi?“

„Vás bych před porotu rozhodně nestavěl – i když to je možná trochu nevhodná slovní hříčka, vzhledem k okolnostem.“ Rozesmál se, ale jakmile spatřil její vážný výraz, okamžitě přestal. „Pokud jde o vaši profesi, tam je to úplně jiná situace. Mrzí mě, pokud jsem se vás nějak dotkl,“ dodal.

„Myslím, že ne,“ reagovala.

Bishop se zatvářil zmateně. „Co ne?“

„Myslím, že vás to nemrzí.“

Na okamžik se zamyslel a potom zavrtěl hlavou. „Ne, asi vážně nemrzí. Připadá mi nelogické a do značné míry i komické, muset se omlouvat za pravdu vyslovenou bez zlého úmyslu.“

Pokusil se využít společensky přijatelnou rétorickou frázi, přestože jejímu smyslu nejspíš plně nerozuměl. To jí připadalo zajímavé. Dokazovalo to snahu zapadnout, přizpůsobit se. „Psychologie odjakživa čelí kritice, doktore Bishope. Sotva budete první.“

„To máte asi pravdu. Ale musíte uznat, že ona kritika je postavená na solidních argumentech.“

„Problém spočívá v tom, že bych dokázala přijít se stejně přesvědčivým argumentem, který by podporoval opačné stanovisko.“

„S přesvědčivým argumentem – nebo spíš ospravedlněním? Jistě jste slyšela o krizi reprodukovatelnosti a o profesorovi psychologie z Virginské univerzity, který nedokázal potvrdit celou řadu zásadních psychologických studií.“

Jistěže slyšela o Brianu Noskovi. Pouze pětadvacet ze sta ověřovacích studií, které se svými kolegy provedl, plně doložilo původní zjištění, což samozřejmě na její obor nevrhalo moc dobré světlo. Lidstvo ale nemohlo přestat zkoušet pochopit vlastní mentalitu. Museli v tom pokračovat a provádět další

a další zkoumání, což měla v úmyslu i ona, a to ve všech oblastech, ale v psychopatii zvlášť. Jinak se nikdy nedostane skutečné pomoci nevinným obětím – všem těm, kteří tak často trpí, když se střetnou s někým, jako je Bishop.

„Ano, to je mi známo.“

„A nevyvolává to ve vás pochybnosti – ani trochu?“

„Ne.“

„Pokud je člověk narušený, tak už takový zůstane. Nic mu nemůže pomoci.“

Mluvil snad o sobě? „Máte velice pesimistický pohled na věc.“

„Tak znovu. Jaký smysl má schovávat se před skutečností?“

„Osobně jsem byla svědkem mnoha změn a posunů v jednání narušených jedinců. Navíc věřím, že sama jsem toho důkazem.“

„Takže jste se *úplně* uzdravila? Prošla jste ‚sebeaktualizací‘, jak by to nazval B. F. Skinner nebo nějaký jemu podobný humanista?“

Nebyla si jistá, jestli může odpovědět *kladně*. Čas od času s tím ještě pořád bojovala. Uzdravování byla jedna věc. Zapomenutí a snaha zabránit, aby to, co se jí stalo, proměnilo některé její rysy nezvratně – například schopnost někomu důvěřovat – bylo ale něco zcela jiného. „Všichni máme na výběr. A já se snažím to, co se mi stalo, přeměnit v pozitivní energii.“

„Na rozdíl ode mě, například.“

„Pokud jste zabil svoji matku a všechny ty mladé ženy, pak ano.“

„Vidíte? Dokonce i vy dokážete být neuctivá.“

„Tvrdil jste, že dáváte přednost pravdě.“

„To beru. Pokud jsem tedy zabil matku i ty ostatní ženy, pak máte pravdu.“

„Což jste ale neudělal.“

„To už jsem vám přece řekl.“

Podívala se na hodinky. K tomu se můžou vrátit později. Budou mít spoustu času. „Poslyšte, mám ještě jiné povinnosti. Takže pokud je to všechno...“

„Ne tak docela.“ Zastavil ji těsně předtím, než došla ke dveřím.

Zvědavě se otočila.

„Doslechl jsem se, že jste tu dnes měla návštěvu.“

Evelyn cítila, jak se jí zježily chloupky na šíji. Celou dobu na Jennifer myslela, byla rozhodnutá se o ní až do poslední chvíle nezmínit a potom to spíš nahodile podotknout, jako by si na ni sotva vzpomněla. Jak ji k tomu jenom dohnal? „Slyšel jste o ní?“

Dobře věděla, že zaměstnanci ani bachaři si nic nenechají pro sebe. Drby se tu šířily rychle a dostaly se promptně i mezi vězně. Navíc bylo Hilltop malé městečko – žilo tu jen pět set obyvatel – a neudálo se tady toho tolik, co by místní vytáhlo z každodenní šedi. Nic kromě podobných drobných vybočení z normálu. Přesto ji jeho poznámka překvapila. Jennifer nebyla pryč ani patnáct minut, když se Bishop nechat slyšel, že by si s Evelyn rád promluvil.

„Žena, která za vámi přišla, zjevně nebyla místní,“ pokračoval Bishop. „A byla dost pohledná. Téměř tak přitažlivá jako vy.“

Evelyn jeho kompliment ignorovala. „Neumím si představit, proč by vás informace o něčí návštěvě měla tak eminentně zajímat.“

Řetězy, které na zdánlivě neškodném a poslušném muži – tak se totiž Bishop na první pohled jevil – působily nepatřičně, mocně zarachotily, když se teď zvedl ze židle a popošel blíž k plexisklu. „A nebyla to náhodou Jennifer Hallová?“

Na zlomek vteřiny Evelyn napadlo, že by mu mohla zalhat, ale okamžitě si to zase rozmyslela. Kdyby ji jen jedinkrát přistihl, kdyby pochopil, že k němu nebyla zcela upřímná, mohla by tím jednou provždy ztratit jeho důvěru. A právě jeho důvěra, kterou se pokusí získat, bude v budoucnu v jejich vztahu to nejcenější. Bez ohledu na to, jak moc by chtěla Jennifer pomoci a dostat z Bishopa potřebnou informaci, musela na celou věc nahlížet z širší perspektivy. „Ano, byla to ona. Jak jste se o ní dozvěděl?“

„Podle jejího popisu, přirozeně. Jennifer byla při soudním procesu. Nemohl jsem z ní vůbec spustit oči. Narození dítěte i mateřství mě fascinují.“

Evelyn musela potlačit zachvění, když si představila, jak se ten psychopat očima vpíjí do dvojčete dívky, kterou tak krutě zavraždil – a jak se navíc zajímá o její nenarozené dítě. „Protože...?“

„Bylo to jako spatřit ducha.“

„Jako by tam seděla Jan a dívala se.“

„Přesně tak. Jan docházela na jeden z mých seminářů. Byla to bystrá studentka, z nějakého důvodu o něco atraktivnější než její jednovaječné dvojče. Zní to podivně, vím. Ale ona v sobě měla takový... životní elán. Těžko popsatelný rys, který jsem velice obdivoval.“

Obdivoval ji tak moc, až se jí stal posedlý. Přišel k ní domů, unesl ji. Nejspíš ji ohrožoval nožem. A potom, pokud postupoval stejně jako u ostatních obětí, jí provedl frontální lobotomii, aby byla poddajnější. A pokud se jí takový zásah podařilo přežít, využíval ji ke všemu, co se mu líbilo. Samozřejmě pouze do chvíle, než ji zabil. „A teď je pryč.“

„Ano. Je to tragédie.“

Bylo to zvláštní, ale jeho poznámka zněla upřímně, jako by její ztráty litoval podobně jako všichni ostatní. „Tak proč jste ji zavraždil?“

V tomto okamžiku by spousta psychopatů, se kterými Evelyn dosud pracovala, odpověděla například: *Neměl jsem na vybranou... Přinutila mě k tomu... Nedokázala ani na chvíli zmlknout... Chystala se mě opustit...* Řekli by cokoli, co by jejich vinu a zodpovědnost přeneslo na oběť. To ona v nich přece jejich chování vyprovokovala.

Evelyn pozvedla obočí. Čekala, jak jí Bishop odpoví.

Ten však pouze zavrtěl hlavou. „Ale já jsem ji *nezabil*.“

„Se mnou můžete mluvit úplně otevřeně, doktore Bishope. Už jste byl přece odsouzen.“

„Ale bez jakýchkoli přímých důkazů.“

„Přesto existuje jen mizivá naděje, že byste se odsud někdy dostal. Kdybyste měl sebemenší šanci na zvrácení rozsudku při odvolání, nikdy by vás neposlali právě *sem*.“

„I kdyby, na faktech to nic nemění.“

Dokázal být *tak* přesvědčivý. Ti vězni, kteří své oběti z ničeho nevinili, často tvrdili, že jsou nevinní, přestože celá řada důkazů svědčila o pravém opaku. Psychopati byli schopni zalhat o věci, k níz se o dvě minuty dřív dobrovolně přiznali – a ani je nenapadlo pozastavit se nad nesrovnalostí svých výpovědí. „Předpokládám tedy, že nehodláte její sestře prozradit, kde Janiny ostatky leží.“

Bishop sklonil hlavu. „Udělal bych to, kdybych mohl.“

„Co prosím?“ Mluvil teď tak tiše, že ho Evelyn sotva slyšela.

Hlavu sice zvedl, nezopakoval ale, co řekl prve. „To proto přiletěla Jennifer až sem na Aljašku?“

„Ano.“

„A vy jste se mě na to ani nehodlala zeptat?“

„Ještě jsem pořád uvažovala, jak by bylo nejlepší o tom začít.“

Bishop si skousl spodní ret a zamumlal něco, čemu nerozuměla.

„Mohl byste prosím mluvit víc nahlas?“

„Už odjela? Míří zpátky do Států?“

„Zatím ne. Řekla jsem jí sice, že nám to s největší pravděpodobností neprozradíte, ona ale není ochotná přijmout ne jako odpověď. Takže... existuje nějaká šance, že byste se nechal přesvědčit a změnil názor?“

Neodpovídal, jenom mlčky zíral do prázdna.

„Doktore Bishope?“

„Kéž bych vám dokázal pomoci,“ řekl, když se znovu vzpamatoval. „Bez rozmýšlení bych to udělal.“

„Ale vy mi přece *můžete* pomoci,“ naléhala Evelyn dál.

„Už jsem vám to říkal. Netuším, kde je její tělo.“

„Z vaší složky jsem pochopila, že máte v oblíbené jídelně a drahá vína. Kdybych k tomu měla důvod, dokázala bych vám pobyt tady značně zpříjemnit...“

Bishop znovu sklouzl pohledem k podlaze. Zůstával stát jako přikovaný, jako by ho k tomu místu něco přitahovalo. Zdálo se, že v mysli uniká někam daleko odtud. Jako by si v hlavě přehrával nějaký film.

Dopřála mu několik vteřin a potom ho znovu oslovila: „Doktore Bishope?“

Vzhlédl k ní.

„Jste připravený prozradit mi místo, na kterém jste ukryl ostatky těla Jan Hallové?“

Bishop se zamračil. „Měl jsem Jan rád. Vlastně moc rád.“

„To ale není odpověď na moji otázku.“

„Má odpověď zní: ne.“

Evelyn zařala ruce v pěst, až se jí nehty zaryly do dlaně. „A budete vůbec *někdy* ochotný mi danou informaci sdělit?“

Když se jí znovu podíval zpřítma do očí, objevily se mu na čele starostlivé vrásky.

„Tak *co*?“

„Měla byste Jennifer poslat domů. Nechceme přece, aby se jí to malé narodilo tady na Aljašce.“

Na několik vteřin svitla Evelyn naděje. Bez ohledu na pesimistický přístup, který měla, když mluvila s Jennifer, cítila, že se Lymanu Bishopovi dostává pod kůži. Už to vypadalo, že se jí svěří, prozradí jí, kde jsou ukryté ostatky těla Jan Hallové. Ale potom... nic. Stáhl se do sebe, uzavřel se a ji nechal o to frustranější, že si na pár okamžiků dovolila podlehnout naději. Bláznivé na tom všem bylo, že působil opravdu upřímně, jako by skutečně rád pomohl. Tak proč to neudělal? Co mu v tom bránilo? Nestačil mu příslib delikates, kterých by se mu za jeho služby dostalo? Věřil snad, že by později mohl dostat ještě o něco lukrativnější nabídku?

Vracela se zpátky do kanceláře. Podpatky klapaly na betonové podlaze. Vězni právě dostávali oběd. Kdyby jídlo vynechala, což ostatně dělávala docela často, ušetřila by pár minut

a stihla se připravit na odpoledne. Díky poměrně štědrému grantu od skupiny na podporu obětí zločinu obdržel Hanover House nedávno stejně vysokorychlostní a moderní přístroj na magnetickou rezonanci jako některá neurologická centra. S takovým vybavením budou moct zopakovat průzkum, který provedli holandsští vědci. Osmnácti psychopatům při něm pouštěli krátká videa dvou interagujících lidí v různých situacích. Schopnost psychopatů vcítit se do rozličných emocí potom porovnávali s výsledky zkušební skupiny, která sledovala tytéž klipy, tvořili ji však zdraví jedinci. Výsledky studie naznačovaly, že psychopati prokazují méně aktivity v mozkové oblasti spjaté s empatií, což samozřejmě nebylo žádné překvapení. Studie ale také ukázala, že když byli psychopati požádáni, aby se pokusili vcítit do pocitů, které dva lidé na obrazovce prožívali, jejich mozková aktivita se nijak nelišila od mozkové aktivity lidí ze zkušebního vzorku. To dokazovalo, že psychopati *jsou* schopni soucítit, pokud se pro to sami rozhodnou. A to byl revoluční objev! Společně s doktorem Ricardem plánovala Evelyn provést tentýž pokus na daleko větším vzorku psychopatů a tím prokázat, jestli psychopati skutečně dokáží libovolně přepínat mezi empatií a ne-empatií s ohledem na jejich momentální rozhodnutí, touhy a/nebo určité společenské situace. Pokud budou výsledky studie dostatečně průkazné, mohly by vést k takové terapii, která by psychopatickým pacientům pomáhala zvýšit schopnost aktivace empatie a soucitu. Tím by zároveň vznikla první skutečně účinná terapie pro lidi s podobnou poruchou.

A právě představa, že by se jí něco takového podařilo, že by přišla s nějakým průlomem v oblasti kriminologie, byla odjakživa její sen.

Možná že byla blízko. Možná se jí podaří dovést výsledky holandské studie ještě o krok nebo o dva dál...

Zrovna se vrátila zpátky do kanceláře, když zazvonil telefon. Byl to Amarok. Vzhledem k tomu, že se obědovou pauzu

rozhodla obětovat přípravě na další pracovní úkoly, neměla čas se s ním vybavovat, zároveň ho ale nechtěla odbýt. Přestože byl Amarok o sedm let mladší než ona – a proto by to neměla brát nijak vážně, zvláště když se nechystala prožít na Aljašce celý život a neuměla si představit, že on by dokázal být šťastný kdekoli jinde – bylo tak snadné na všechny podobné překážky ochotně zapomenout. Byl to první muž, se kterým se po Jasperovi dokázala pomilovat. Naučila se mu důvěřovat způsobem, kterým nevěřila nikomu jinému, a to pro ni bylo podstatnější než samotná láska.

A přesto... milovala ho, o tom nebylo pochyb. Nemělo smysl to popírat. Hluboce se do toho pohledného policisty zamilovala – a měla pocit, že se její cit den ode dne prohlubuje.

„Ahoj, zlato. Jaké jsi měla ráno?“

Když uslyšela jeho hluboce posazený, chraptavý hlas, usmála se. Vybavila si, jak něžně se s ní včera v noci miloval, a tělem jí projelo hřejivé, lechtivé zamrazení. V mnoha ohledech se podobala dospívající dívce, která začínala zvědavě zkoumat vlastní sexualitu. Jasper jí přiměl tuhle oblast svého života uzamknout, Amarokovi se ale podařilo roznítit v ní touhu být s mužem. Znovu jí ukázal, jaké to je, cítit fyzické potěšení. Vracel jí zpátky všechno, co jí Jasper kdysi vzal. A bez ohledu na to, jak se jejich vztah nakonec vyvine, mu za to už nikdy nepřestane být vděčná. „Plné událostí.“

„To nezní moc dobře. Doufám, že se nepříhodilo nic zlého.“

Když si spolu poprvé něco začali, odehrávalo se v Hanover House úplně peklo. Ujistila ho, že nic podobného se tentokrát neděje. Potom mu popsala, jak za ní přijela Jennifer Hallová, a řekla mu i o následném setkání s Bishopem.

„Jaký vlastně je?“ zeptal se Amarok.

„Klidný. Vyrovnaný. Hloubavý. Racionální. A inteligentní.“

„To nezní zrovna jako profil člověka, který by dokázal – jak jsi to říkala, že se nazývá procedura, kterou na svých obětech prováděl?“

„Čelní lobotomie vykonaná s použitím sekáčku na led. To-
též prováděl v padesátých a šedesátých letech dvacátého století
doktor Walter Freeman.“

„Přesně tak. Freeman zabodl svým pacientům do hlavy se-
káček na led. Probodl jim oční bulvu, aby se dostal do mozku.
Už si vzpomínám. Každopádně to bylo kurevsky nechutné.“

Amarok nemohl pochopit, proč Evelyn trvala na tom, že
bude pracovat právě s psychopaty. Když ale přestáli loňský
rok, kdy se doktor Fitzpatrick pokoušel podkopat její autoritu
a z Anthonyho Garzy se vyklubala skutečná hrozba, přestal si na
její povolání stěžovat. Pochopil, že toho nemůže jen tak nechat.
Měla pocit, že je k tomu předurčená, že to *musí* dělat – nejen
kvůli sobě, ale i všem ostatním obětem, které podobně trpěly
rukou lidského predátora.

„Snažil se, aby byly povolné. Ovladatelné. *Kontrolovatelné.*“

„Aby je mohl používat jako svoje sexuální otrokyně.“

„Aby nad nimi získal naprostou kontrolu a moc – ať už
s nimi potom zamýšlel udělat cokoli.“

„A potom je zabil.“

„Možná pozabíjel jenom ty, na které lobotomie neúčinkovala
nebo se nepovedla. Kdybych se měla pokusit odhadnout, jak
to bylo, tipovala bych, že výsledky byly různé. Některé z obětí
pravděpodobně upadly do vegetativního stavu, takže mu už
k ničemu nebyly. Jiné nejspíš zemřely na infekci nebo podob-
né komplikace. Ale některé se mu možná skutečně podvolily
přesně, jak si přál. Od chvíle, kdy se jedna z obětí ztratila, až
do nalezení jejího těla, uplynuly celé dva roky – a teprve se
začínalo rozkládat, takže k vraždě nedošlo o mnoho dřív. Musel
ji u sebe držet celou tu dobu.“

Následovalo ticho.

„Pojďme se bavit o něčem jiném,“ navrhla Evelyn. „Umím
si představit, že ti tohle není moc příjemné.“

„Nikomu by to nebylo příjemné!“ vyštěkl prudce Amaro-
rok. „A právě proto o tebe mám starost. Neustále jsi zahlcená

nejmenšími detaily toho nejnechutnějšího, čeho je člověk schopný.“

„Nic mi není. Dokážu se od toho... klinicky odpoutat.“ Neplatilo to pro všechny případy, ale bude lepší, když tomu Amarok bude věřit. „Každopádně dneska začnu se skeny mozků, jak jsem ti o nich tuhle vyprávěla. Jsem hrozně zvědavá.“

Amarok si dal s odpovědí načas, změnu tématu ale nakonec přijal. „Přeju ti hodně štěstí.“

„Mohlo by z toho vzejít hodně užitečného a dobrého.“

„Ale bude to vyžadovat hodiny a hodiny tvrdé dřiny.“

„To ano.“

„Takže, nech mě hádat – zase přijdeš domů pozdě?“

„Obávám se, že ano.“

„Ale blíží se bouře, Evelyn.“

„Pokusím se ji zdolat.“

„Zavolej mi, než vyrazíš. Raději tě vyzvednu, než bych tě nechal prorážet si cestu domů samotnou.“

„Nebudeš pomáhat Philovi se zprůjezdňováním silnic?“

„Možná jo, to záleží na tom, v kolik skončíš. Ale každopádně se mi pro jistotu ozvi. Pokud budu moci, přijedu pro tebe.“

Po tom, co se stalo loni, si o její bezpečí dělal přehnané starosti. Navíc Jasper byl pořád někde tam venku, a tak Evelyn oceňovala i ten nejmenší náznak pocitu bezpečí, který se mu v ní podařilo vyvolat. „Tak dobře.“

„Zavolám ti později.“

Podařilo se jí promluvit dřív, než stačil zavěsit. „Amaroku?“

„Ano?“

„Říkala jsem ti už, že Jennifer Hallová je v osmém měsíci těhotenství?“

„Ne.“

„Zbývá jí sotva měsíc do porodu.“

Amarok zaváhal. „A v čem je ta informace podstatná, zlato?“

Evelyn si jednou rukou podepřela hlavu. Neměla se o tom vůbec zmiňovat. „Vlastně v ničem. Zapomeň na to.“

Položila to, ale Amarak jí okamžitě zavolal zpátky.

„Nesnažíš se mi naznačit, že by se mé sny mohly konečně proměnit ve skutečnost, nebo snad ano?“ zeptal se.

Evelyn si povzdechla. „Amaroku, umíš si vůbec představit, že bych svoji práci vykonávala těhotná?“

„Ne. Každý den by znamenal nesnesitelná muka. Měl bych hrozný strach, že by ti některý z těch zmetků mohl nějak ublížit. Už teď je to těžké, co teprve pak.“

Co si myslela? Měl pravdu. Neměla by na takovou možnost ani pomyslet. Nemůže dopustit, aby si tím museli oba projít. „Musím už jít. Promluvíme si o tom později, co říkáš?“

Amarok ale její pokus o ukončení hovoru ignoroval. „A nemohla by sis otevřít soukromou praxi? Myslím v případě, že bys otěhotněla? Mohli bychom přece přijít na nějaký kompromis, ne? Postavila jsi Hanover House a řídila ho, to byl vždycky tvůj sen. A teď bys mohla nechat ostatní, aby pracovali na dalším výzkumu. Mohla bys na všechno dohlížet, ale držela by ses dál. Pracovala bys tam třeba jako externí konzultantka.“

„Ale co bych získala tím, že opustím Hanover House, když Jasper je pořád někde tam venku, Amaraku? Dokázal by mě zabít daleko snadněji než kdokoli tady uvnitř.“

„Pokaždé se nakonec dostaneme k tomu parchantovi, co?“

„Ano. A možná se na tom nikdy nic nezmění. Má celý život na to, aby dokončil, co začal, a tentokrát to lépe promyslel. A nemám nejmenších pochyb, že právě to má v úmyslu a že na tom pracuje. Takže chytit ho bude teď ještě obtížnější než dřív.“

„Musíme ho zastavit. Jinak nikdy nebudeš žít v klidu.“

Bylo to smutné, ale přesně tak to bylo. Důvod, proč se policii Jaspera nikdy nepodařilo dopadnout, nespočíval v jejich lajdáctví. Ostrřílení detektivové dělali, co mohli. Jasper za sebou ale nezanechal jedinou stopu. I sám Amarak prošel všechny složky k případu a pátral po sebemenší drobnosti, kterou mohli vyšetřovatelé před ním přehlédnout. Hledal cokoli, jakýkoli

náznak, který předtím unikl pozornosti všech. Něco, co by jim pomohlo přijít na to, kde se Jasper skrývá.

Ale nic takového nebylo. Prozatím se Jasperovi podařilo všechny přechytračit.

„Ale stejně, i navzdory Jasperovi, vedu docela spokojený život,“ namítla.

„Jenomže nikdy nebude naplněný, ne pokud se budeš muset neustále ohlížet přes rameno.“

„Zatím mě ale nedostal,“ podotkla. Oba ovšem věděli, že tam někde je a číhá. Vyčkává. Osnuje plán. A ani po těch jednadvaceti letech neměla Evelyn nejmenší pochybnosti: Jasper se ji jednoho dne znovu pokusí připravit o život.

„Dávej na sebe při té bouřce pozor.“

3

Kdybyste se Jaspera Moorea alias Andyho Smithe zeptali, odpovídal by vám, že mu práce ve vězení nepřipadá jako úplně špatné zaměstnání. A pokud doufal, že se mu podaří znovu dostat do bezprostřední blízkosti Evelyn Talbotové, potřeboval získat zkušenosti právě jako vězeňský dozorce.

Zapřel se o opěradlo a opřel se o stěnu v předpokoji kanceláře ředitele věznice. Představoval si, jak jednou provždycky opustí ženu a ty její dvě otravné dcerušky a vydá se na poslední zteč. Jednou už v Hilltopu byl a dobře věděl, jak to tam vypadá.

Zavřel oči a představoval si malé městečko i Evelyninu vůni. Musel se posadit rovně a zasunout se za stůl. Nechtěl totiž, aby si sekretářka ředitele, až pro něj dojde a uvede ho k nadřízenému, všimla, že se mu postavil. Pokaždé když snil o získání práce v Hanover House, která mu umožní znovu se dostat do blízkosti jediné ženy, již se kdy podařilo uniknout z jeho spárů, okamžitě měl erekci. Vzrušovalo ho, že si Evelyn ani neuvědomí, vedle koho to pracuje. Bude dokonale nechráněná a připravená k únosu. Když na ni zaútočil posledně, neviděla mu do tváře, takže nemůže vědět o plastické operaci, kterou mu rodiče před lety zaplatili. To byl zrovna v Evropě.

„Strážníku Smithi?“

Vstal, jakmile Devon Shirleyová vyslovila jeho jméno.

„Pan ředitel vás přijme,“ dodala ještě.

